

El Festival Perelada revisita amb elegància i sensibilitat l'amistat musical de la soprano Conxita Badia i el mestre Pau Casals amb el concert *Melodies compartides*

- **La soprano Montserrat Seró, el violoncellista Pau Codina i el pianista Marc Heredia donen vida a un homenatge delicat i emotiu**
- **El programa inclou cançons des del lied alemany fins a l'obra pròpia de Casals i Badia, travessat per la inspiració mútua entre dos artistes excepcionals**

Peralada, 17 de juliol de 2025.- El Festival Perelada ha volgut retre avui homenatge, amb *Melodies compartides*, a una relació artística tan profunda com fecunda: la que van mantenir durant més de sis dècades el violoncellista d'El Vendrell, Pau Casals, i la soprano barcelonina Conxita Badia, de la que enguany se'n commemora el 50è aniversari de la seva mort. Un vincle de confiança mútua, musical i vital, que va marcar la trajectòria d'ambdós artistes i que, com va deixar escrit Casals en una carta del 1953, va impregnar la seva creació: "Tot el que he escrit per a veu de soprano ha sigut pensant en tu". Aquesta evocadora frase, que encapçalava el programa del concert d'avui a l'església del Carme, resumeix l'esperit d'una vetllada que ha estat molt més que una successió de peces vocals i instrumentals: ha estat una celebració de l'amistat, elegant i sensible, de la transmissió i de la inspiració compartida. L'estima que es tenien era mútua i Badia va arribar a dir que "la meva respiració és l'arquet de Casals". El musicòleg Oriol Pérez, en un text del programa de mà, considera la relació entre Casals i Badia com a "misteriosa i incondicional", malgrat la distància de vint anys que els separava, que no va evitar que fos "d'una complementarietat absoluta". *Melodies compartides* ha estat l'evocació d'un món desaparegut però no pas

oblidat: el d'una època en què la música de cambra i la cançó esdevenien formes de vida i no només de concert.

Tres intèrprets joves però amb maduresa artística contrastada han assumit el repte, per encàrrec del festival, de donar veu a aquesta relació històrica: Montserrat Seró (soprano), Pau Codina (violoncel) i Marc Heredia (piano). El trio ha construït un relat sonor que ha anat més enllà de l'homenatge per oferir al públic una experiència emocional, pausada i serena, elegant i delicada. El programa, variat i seleccionat amb criteri, ha ofert un recorregut per algunes de les peces que van marcar la vida de Casals i Badia i la seva relació: des del *lieder* alemany i les *chansons* franceses, fins a cançons catalanes i obres pròpies. De fet, a partir de l'any 1920, Badia va ser la soprano de referència en la interpretació d'obres i oratoris de Mozart, Haydn, Bach o Händel amb l'Orquestra Pau Casals.

L'excel·lent feina de Pau Codina, Montserrat Seró i Marc Heredia no només ha permès oferir una versió contemporània d'aquella complicitat artística, sinó que n'ha renovat el sentit i la vigència, posant també de relleu l'obra compositiva de Badia, massa sovint eclipsada per la seva faceta d'intèrpret. També ha permès al públic redescobrir un mestre Pau Casals que, més enllà de la seva condició de director d'orquestra o excels intèrpret de violoncel, també va ser un compositor de cançons d'una gran humanitat i sensibilitat poètica.

L'inici de la vetllada amb *Elegia eterna* d'Enric Granados ha estat revelador: música d'un dels mestres de Badia, interpretada amb una sensibilitat extrema. El poema d'Apelles Mestres s'hi desplega com una cadena d'amors que no es troben mai, i la versió de Seró, Codina i Heredia ha sabut captar-ne tant el caràcter poètic com la malenconia. Va ser Granados, precisament, qui va propiciar l'encontre entre Casals i Badia l'any 1913, quan li va dir a la jove cantant: "Vine, tu i les cançons!", una invitació que acabaria marcant la història musical del nostre país. El concert ha continuat amb *Bist du bei mir*, atribuïda a Bach però composta per Gottfried Heinrich Stölzel, una miniatura delicada que Seró ha interpretat amb naturalitat i claredat. A

continuació, *Ständchen* de Schubert, una de les peces més cèlebres del repertori romàntic alemany, ha permès comprovar la complicitat entre veu i piano, amb un Marc Heredia precís i refinat en l'acompanyament de Seró, de veu cristallina. A *Après un rêve* de Fauré i *Morgen* de Strauss, amb arranjaments per a trio, el protagonisme s'ha repartit amb equilibri entre les tres veus instrumentals: la veu humana i la del violoncel han dialogat sense imposar-se i el piano ha consolidat el clima d'introspecció i bellesa.

La selecció de *La captive* de Berlioz, una cançó amb aires d'exotisme i una orquestració subtil, ha propiciat una interpretació suggeridora, en que la veu de Seró s'ha mogut amb llibertat i domini expressiu, mentre que la cançó *Campanetes de neu*, amb música de Schumann i adaptació catalana de Joaquim Pena, ha aportat una nota de frescor lírica, enllaçant el lied germànic amb l'univers poètic català. El caràcter melangiós d'*Élégie* de Massenet ha precedit *Intermezzo* de Goyescas, que Heredia i Codina han abordat amb brillantor, molt especialment el violoncellista. Aquesta ha estat una obra instrumental del mestre Granados que ha preparat el terreny per a la part més íntima i pròpia del programa: les composicions de Pau Casals i Conxita Badia, moltes d'elles poc conegudes però d'un valor expressiu notable. La *Balada de la Nova Solveig* de Casals, sobre text de Ventura Gassol, ha estat un dels moments més destacats del concert. Seró l'ha presentat, afirmant que era "el cor" de tota la proposta per, tot seguit, desplegar una gran varietat de registres per evocar l'enyorança, l'espera i el desig. Codina, amb un so càlid i generós, ha fet que el violoncel es convertís gairebé en una segona veu humana, mentre Heredia ha mantingut el fil emocional amb discreció i eficàcia. També *En el mirall canviant de la mar blava*, una peça breu i meditativa, ha contribuït a dibuixar el paisatge emocional de l'univers casalià.

Les cançons de Badia sorprenen per la seva frescor i simplicitat. *Somriu Amor*, *Cançó de Bressol* o *T'estimo* no tenen l'ambició formal de les obres de Casals, però respiren una sinceritat i una lluminositat que els intèrprets han transmès amb naturalitat i bon gust. D'altra banda, *A l'enterrament d'un nin - Lo lliri blanc*, de Casals, s'hi ha afegit una nota de recolliment i de

contemplació dolorosa. El concert s'ha clos amb *El cant dels ocells*, en l'arranjament que en va fer Xavier Montsalvatge per a veu, violoncel i piano. Una obra emblemàtica que, més enllà de la seva càrrega simbòlica, ha sonat amb una bellesa nua, sense artificis. Seró ha deixat que el cant fluís amb la senzillesa d'una cançó popular, mentre Codina hi ha afegit un so molt càlid. El silenci final, abans dels aplaudiments, ha significat un moment de recolliment compartit que ha fet honor a l'esperit del concert. En els bisos, el trio ha interpretat una cançó popular catalana, *La noia de l'Empordà* i també una samba, *Azulão*, del brasiler Jayme Ovalle, que Badia acostumava a cantar sovint.